

KIRAKÓ KOCKÁK

Világot versből?

Isteni szándék: balga és biú.

A Megváltó sírján a kő mozdulatlan, rideg.

Csak húsz év, s már nem érti apja szavát a fiú.

A világ sorsa egy szál megfeszült ideg.

Játsszunk másat.

A vodka keserű.

A szád meleg és füstös.

Az értelem szívós,

a falon csak lassan torzulnak az árnyak.

Játsszunk?

A kocka perdül.

Vidd innen azt a harminc ezüstöt!

Cimborám, Ikarus,

ma sem veszem meg két törött szárnyad.

A szaxofon torkából bomló század tébolya süvölt.

Perdül a kocka.

Mondd hamar, mi több:

a márvány, vagy az egyszerű föld.

Italoddal ne itass, Uram,

mert nő az árny, pedig az ember olyan apró.

Nem viszek neked semmit.

Tudod, ott papírból volt a rózsa.

És perdültek

és perdülnek a kockák.

Egy csendes zug kell.

Egy parti lóca.

És megmondom, mit gondolok a holnapról.

